

Arrest

nr. 94 184 van 20 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden een asielaanvraag in op 6 september 2012.

1.2. Op 19 september 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen t.a.v. verzoeker een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“U werd op 17 september 2012 van 14u08 tot 14u42 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen komt u uit een gemengd huwelijk (uw moeder is een etnisch Albanese en uw vader een etnische Turk). U bezit de Macedonische nationaliteit. Hoewel u regelmatig solliciteerde naar vast werk, vond u geen vaste betrekking. U werkte privé bij een bakker in de buurt. U woonde in Skopje samen met uw gezin, uw broer en zijn gezin in de woning van uw ouders. Toen uw zus scheidde en terug bij jullie ouders introk werd de leefruimte te krap. Omdat u zich geen andere woning kon permitteren besloot u naar België te komen. Op 4 september 2012 nam u met uw gezin een bus naar België waar u op 5 september 2012 aankwam. Op 6 september 2012 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw paspoort (dd.12/03/2010, geldig tot dd.11/03/2020), uw identiteitskaart (dd.23/09/2010, geldig tot dd.22/09/2020), uw rijbewijs en een inschrijvingskaart bij een arbeidsbureau.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de echtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Wat u persoonlijk betreft dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend met uw autoriteiten, noch met uw medeburgers (gehoor CGVS, p.2). U haalde uitsluitend economische en familiale redenen aan als reden om in België asiel te vragen. Zo verklaarde u in Macedonië geen vast werk te hebben gevonden en het hebben moeten stellen met tijdelijke jobs. Voorts zou u geen geld hebben gehad om u apart van uw ouders te vestigen. U besloot naar België te komen in de hoop op betere levensomstandigheden (gehoor CGVS, p. 3,4). Het feit dat u onvoldoende financiële middelen heeft om naar een andere woning te verhuizen is echter een probleem van louter socio-economische aard welke niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten, met name uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en uw inschrijvingskaart bij een arbeidsbureau doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit en het feit dat u als werkwillige bent geregistreerd. Deze feiten staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat uw echtgenote hoogzwanger is en dat de bevalling is voorzien eind oktober 2012."

1.3. Op 19 september 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen t.a.v. verzoekster een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de tweede bestreden beslissing. Hierin

wordt vastgesteld dat verzoekster haar asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door haar echtgenoot werden uiteengezet, waarna verwezen wordt naar de eerste bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In fine van hun verzoekschrift vragen verzoekers de bestreden beslissingen *“te hervormen en verzoekers vervolgens de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art.1, A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen. Voor zover aan verzoekers de status van vluchteling niet zou worden toegekend, moet hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus worden verleend.”*

2.2. De bestreden beslissingen werden getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De Raad treedt in onderhavige betwisting op als annulatierechter conform het gestelde in artikel 39/2, §1, laatste lid juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

2.3. Verzoekers kunnen dan ook niet op ontvankelijke wijze vragen om de bestreden beslissingen te hervormen in de zin van artikel 39/2, §1, 1° van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. *“Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling”* werpen verzoekers als eerste middel op, *“Schending van de algemene beginsel van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht;”*.

Verzoekers betogen als volgt:

“Doordat verwerende partij voorafgaand aan haar verhoor geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken aan verzoekers heeft verleend;

EERSTE ONDERDEEL

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd “dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttig d.w.z. met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen” of “dat er toch voor geborgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt”

Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat:

“dat ... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur; de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer zij een

voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht”

Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee:

“dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft betrokken” of nog “dat ...de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat tegen hem is opgesteld”.

De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing.

In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens:

“dat de verwerende partij verplicht was verzoeker in de gelegenheid te stellen haar zijn standpunt ter kennis te brengen met betrekking tot de feitelijke en juridische grondslag van de maatregel die zij in het vooruitzicht stelde” of “que le demandeur ne peut user utilement de son droit de recours et faire valoir son argumentation s’il n’a pas la possibilité de prendre connaissance des pièces du dossier sur lesquelles l’ autorité compétente va fonder son appréciation ” .

In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: ‘De tenlasteleggingen moeten worden medegedeeld, om toe te laten daarover uitleg te geven en zich, na inzage van het volledige dossier, daarover te rechtvaardigen’ (eigen onderlijning). Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken.

Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting.

TWEDE ONDERDEEL

Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen

Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel

“dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen”, “dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen”.

De Raad van State stelt :

“De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewegen of niet bewegen worden beschouwd, zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken” .

“De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.... De bevoegde overheid, wil zij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden” .

Het zorgvuldigheidbeginsel dwingt de handelende overheden ertoe:

“om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken — in geval van een volledig dossier— kunnen oordelen over het dossier”.

De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.

In casu hebben verzoekers geen enkele inzage gekregen in het dossier van de administratie, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze Dienst.

DERDE ONDERDEEL

Terwijl ook het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief voorafgaand aan een beslissing voorzien.

Dat volgens vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie het volstaat dat particulieren aanmerkelijk kunnen geraakt worden in hun belangen door een op til zijnde administratieve beslissing opdat de beginselen van de hoorplicht- en in functie daarvan — het recht op inzage op hen van toepassing zijn; (HvJ C-1 35/99 P, Ismeri 'Europa t. tekenkamer, punt 28)

Het eerbiedigen van de rechten van de verdediging in iedere procedure tegen iemand die tot een bezwarend besluit kan leiden, is te beschouwen als een grondbeginsel van gemeenschapsrecht, dat zelfs bij ontbreken van iedere regeling inzake de betrokken procedure in acht moet worden genomen (Ger. EG T-50/96 Primex Produkte Import-Export e.a. t. Commissie, punt 59)

De beslissing inzake de al dan niet toekenning van het statuut van vluchteling of van subsidiaire bescherming dient in acht genomen het voornoemd criterium van het Hof van Justitie dan ook te worden beschouwd als een beslissing die de betrokkenen 'aanmerkelijk kan raken in hun belangen'. Alzo dient de asielprocedure gekwalificeerd te worden als een procedure die tot een "bezwarend besluit" kan leiden jegens de betrokkene (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd. 2009,21; HvJ C-32/95 P, Commissie t. Lisrestal e.a., punten 31-34);

Volgens vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie dient eenieder jegens wie een besluit kan genomen worden dat zijn belangen aanmerkelijke beïnvloedt, in staat te zijn naar behoren zijn standpunt kenbaar te maken over de omstandigheden waarop het bestreden besluit wordt gegrond. (HvJ C-32/95 P; Commissie t. Lisretal e.a., punt 21). Aan het recht om in een administratieve procedure te worden gehoord wordt enkel voldaan wanneer de betrokkene de gelegenheid krijgt om nog tijdens de procedure voor de Commissie zelf zijn standpunt kenbaar te maken en zich op doelmatige wijze te uiten over de juistheid en relevantie van de gestelde feiten en omstandigheden en eventueel over de documenten die door deze gemeenschapsinstelling in aanmerking zijn genomen (HvJ 85/76, Hoffmaau-La Roche t. Commissie, punt 14; HvJ C-269/90, Technische Universität München, punt 25)

Dit beginsel verlangt dat de betrokkene, voordat de beschikking wordt vastgesteld, een nauwkeurige en volledige opgave ontvangt van de punten van bezwaar die de Commissie voornemens is tegen hem in te brengen en waarop de betrokkene vervolgens kan reageren. (HvJ C-48/90 en C-66/90, Nederland en PTT t. Commissie, punt 45)

Overwegende dat M. DESOMER dan ook terecht besluit dat:

"...lijkt de conclusie zich dus op te dringen dat het verstrijken van de omzettingstermijn van de Kwalificatierichtlijn voldoende om de Europese administratieve rechtsbeginselen van het recht op hoor en wederhoor en het recht op inzage van toepassing te maken op nationale asielprocedures. Het is niet vereist dat de richtlijn zelf expliciet melding maakt van de hoorplicht of het recht op inzage in het dossier." (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd. 2009,21);

"Asielzoekers hebben in de Belgische procedure niet het recht om geconfronteerd te worden met de punten van het bezwaar die de beslissing van de asielinstanties jegens hen schragen, alvorens zij in kennis worden gesteld van de eigenlijke beslissing en de redenen waarop deze is gestoeld. Noch kunnen zij inzage krijgen in de documenten die de administratie bekomen heeft bij het verifiëren van de informatie door de asielzoeker verstrekt tijdens het persoonlijk onderhoud en die punten van bezwaar van het CGVS schragen. Aangezien de nationale asielprocedures sinds het verstrijken van de omzettingstermijnen van de Kwalificatierichtlijn en de Procedurerichtlijn binnen de werkingssfeer vallen van het Gemeenschapsrecht, moet men dan ook concluderen dat de Belgische asielprocedure op de bovenvermelde punten niet voldoet aan de beginselen van Europees administratief recht dat eenieder het recht heeft gehoord te worden vooraleer jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen en dat eenieder het recht heeft om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier. (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd. 2009,24);

BESLISSINGEN VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij bewijst nergens dat verzoekers inzage in het dossier gekregen hebben voorafgaand aan hun verhoren van 17.09.2012;

1. Wat betreft de hoorplicht:

1) Het is niet omdat verzoekers gehoord werden er aan de hoorplicht voldaan is.

Uit bovenstaande rechtspraak van de Raad van State blijkt echter duidelijk dat dit "horen" enkel voldoet aan het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht, indien de gehoorde met voldoende kennis van zaken aan het interview kon deelnemen. Deze kennis van zaken vloeit dan voort uit een voorafgaande inzage in het dossier. Op geen enkel moment hebben verzoekende partijen kans gehad om voorafgaand haar dossier in te kijken.

2) Inzage in het administratief dossier heeft plaatsgevonden door de raadsman van verzoekers; Deze inzage diende echter te gebeuren voorafgaand aan het interview door verwerende partij dd. 17.09.2012. Inzage in het dossier door de raadsman van verzoekers vond plaats na kennisname van de bestreden beslissing, met het oog op het instellen van beroep bij Uw Raad!

Bezwaarlijk kan weerhouden worden dat er aan het inzagerecht voldaan is, nu de inzage slechts gebeurde na het nemen van de bestreden beslissing en deze inzage bovendien gericht was op het instellen van hoger beroep, bij een andere instelling! Ten overvloede weze opgemerkt dat dergelijke inzage bovendien gebeurde op initiatief van de raadsman van verzoekers;

3) Voorts wensen verzoekers te wijzen op de volgende wetsbepalingen:

Art. 32 G.W. stelt:

"Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet\ het decreet of de regel bedoeld in art.

134}> (eigen cursivering en benadrukking)

Art. 4 Wet 11 april 1994 stipuleert:

"Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder; volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inkten hieromtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen, " (eigen cursivering en benadrukking)*

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissingen naar diverse documenten waarvan verzoekers slechts kennis kon nemen na ontvangst van de beslissingen inzake hun asielaanvraag;

Indien verplichtend deze informatie voorafgaand aan het interview aan verzoekers werd meegedeeld hadden zij de nodige tijd gehad om informatie te verzamelen op basis van actuele documenten waaruit blijkt dat de informatie waarop het CGVS zich steunt niet correct/foutief/gedateerd is;

Op een termijn van 30 dagen kan geen/onvoldoende informatie verkregen worden uit Servië dewelke bovendien dan ook nog eens vertaald dient te worden. De rechten van verzoekers zijn dan ook duidelijk geschonden!

2. Wat betreft het zorgvuldigheidsbeginsel:

Het horen van verzoekers kon slechts dienstig gebeuren indien deze voorafgaand inzage hadden gehad in het administratief dossier. Zulks is niet gebeurd* en juist daarom is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het is duidelijk dat verzoekers geen kennis van zaken hadden ten tijde van het interview ten gevolge van het gebrek aan inzage in haar dossier voorafgaand aan het interview.

3. Wat betreft het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen

Inzage in het administratief dossier heeft plaatsgevonden door de raadsman van verzoekers;

Deze inzage diende echter te gebeuren voorafgaand aan het interview door verwerende partij dd. 17.09.2012. Inzage in het dossier door de raadsman van verzoekers vond plaats na kennisname van de bestreden beslissing, met het oog op het instellen van beroep bij Uw Raad!

De Belgische asielprocedure voorziet geen mogelijkheid van voorafgaande inzage van het administratief dossier,

Bezwaarlijk kan weerhouden worden dat er aan het inzagerecht voldaan is, nu de inzage slechts gebeurde na het nemen van de bestreden beslissing en deze inzage bovendien gericht was op het instellen van hoger beroep, bij een andere instelling! Ten overvloede weze opgemerkt dat dergelijke inzage bovendien gebeurde op initiatief van de raadsman van verzoekers;

Dat dan ook het algemeen rechtsbeginsel van de hoorrecht is geschonden;

3.2. Voor zover verzoekers "de weigering van de hoedanigheid als vluchteling" viseren en in hun betoog gewag maken van "de beslissing inzake de al dan niet toekenning van het statuut van vluchteling of van subsidiaire bescherming", dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissingen er niet toe strekken te stellen dat verzoekers de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden, doch wel bepalen dat hun asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht dient te worden opgemerkt dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn of haar persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn of haar belangen aan te tasten, zonder dat hem of haar de gelegenheid wordt geboden om zijn of haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Daargelaten de vraag of de bestreden beslissingen als een dergelijke ernstige maatregel of als een bezwarend besluit in Europeesrechtelijke zin kunnen worden beschouwd, blijkt in casu dat verzoekers zowel op schriftelijke als op mondelinge wijze hun standpunt hebben kunnen kenbaar maken. Immers blijkt dat verzoekers gehoord zijn geweest op de Dienst Vreemdelingenzaken en aldaar verklaringen hebben afgelegd (administratief dossier, stuk 10, Gehoorverslag + verklaring), dat zij een vragenlijst van het Commissariaat-generaal hebben ingevuld en ingediend (ibid., vragenlijst) en dat zij werden gehoord op het Commissariaat-generaal (administratief

dossier, stuk 4). Bij elke voormelde fase stond het hen bovendien vrij stukken neer te leggen ter ondersteuning van hun relaas. Verzoekers hebben aldus ruimschoots de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze hun standpunt kenbaar te maken, dit zowel mondeling als schriftelijk, en dit te onderbouwen met stukken.

3.4. Voor zover verzoekers het principe van hoor en wederhoor kaderen binnen hun rechten van verdediging, dient de Raad net als de verwerende partij vast te stellen dat op het administratiefrechtelijk vlak de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 12 januari 2007, nr.166.615; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 4 april 2007, nr. 169.748).

3.5. Het gegeven dat verzoekers ruimschoots de mogelijkheid hebben gekregen om hun standpunt kenbaar te maken past in het raam van het respecteren van het zorgvuldigheidsbeginsel, i.e. dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met kennis van zaken een beslissing kan treffen. Het houdt echter niet in dat de verwerende partij, door een soort dialoog, de ondervraagde tracht te brengen tot een voor deze meer gunstige verklaring, noch dat de ondervraagde moet worden gewezen op eventuele onduidelijkheden, tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden in zijn antwoorden (cf. RvS 24 september 2003, nr. 123.133). Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, schrijft geen enkele rechtsregel noch algemeen beginsel van behoorlijk bestuur voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (cf. RvS 20 oktober 2003, nr.124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

3.6. Voor wat betreft de inzage van het dossier, verleent artikel 32 van de Grondwet aan eenieder het basisrecht om elk bestuursdocument te raadplegen. Verzoekers hebben echter de specifieke procedure voorzien in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur niet gevolgd. Zij kunnen de eventuele schending van het inzagerecht dan ook niet dienstig aanvoeren. Noch artikel 32 van de Grondwet, noch artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur houden in dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit eigen beweging verzoekers kennis moet laten nemen van de stukken van het administratief dossier alvorens tot hun gehoor over te gaan. Waar verzoekers nog specifiek gewag maken van een *“advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting”* dient de Raad op te merken dat niet kan ingezien worden welk advies verzoekers bedoelen. Alleszins merkt de Raad net als de verwerende partij op dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen advies verleent aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake een asielaanvraag vermits de commissaris-generaal en zijn adjuncten geheel onafhankelijk zijn bij het nemen van hun beslissingen, zoals uitdrukkelijk wordt bepaald in artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Voorts ziet de Raad ook niet in welk belang verzoekers hebben bij hun kritiek ter ondersteuning van het eerste middel. Het administratief dossier bevat geen stukken die verzoekers niet persoonlijk betreffen of die zij niet zelf hebben overgemaakt. Verzoekers hebben een kopie van de door hen ingevulde vragenlijst ontvangen (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.5), en redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij op de hoogte zijn van het precieze verloop van de gebeurtenissen die zij beweren zelf te hebben meegemaakt, van de verklaringen die zij daaromtrent hebben afgelegd en van de stukken die zij zelf hebben overgemaakt. Verzoekers laten ook na in concreto te duiden op welke wijze de inzage in het administratief dossier voor hun gehoor en het gehoor en wederhoor een invloed zouden kunnen hebben gehad op het verloop van het gehoor of op de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissingen. Zij betogen in hun verzoekschrift weliswaar *“Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissingen naar diverse documenten waarvan verzoekers slechts kennis kon nemen na ontvangst van de beslissingen inzake hun asielaanvraag; Indien verplichtend deze informatie voorafgaand aan het interview aan verzoekers werd meegedeeld hadden zij de nodige tijd gehad om informatie te verzamelen op basis van actuele documenten waaruit blijkt dat de informatie waarop het CGVS zich steunt niet correct/foutief/gedateerd is”* en *“Het is duidelijk dat verzoekers geen kennis van zaken hadden ten tijde van het interview ten gevolge van het gebrek aan inzage in haar dossier voorafgaand aan het interview”*, maar dergelijk betoog is te vaag en niet toegespitst op de concrete motieven van de bestreden beslissingen. De Raad ziet aan de hand van de motivering van de bestreden beslissingen ook niet in van welke documenten verzoekers slechts kennis konden nemen na ontvangst van de beslissingen. Verwerende partij kan op dit vlak dan ook volledig gevolgd worden wanneer zij in haar nota stelt: *“Verweerder stelt immers vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de beslissingen enkel en alleen gebaseerd heeft op de verklaringen van verzoekers zonder gebruik te maken van enige landeninformatie aangaande*

Macedonië of andere informatiebronnen. Bijgevolg ziet verweerder niet in van welke documenten verzoekers eerder kennis hadden willen nemen.”

3.8. Derhalve dient de Raad algemeen te concluderen dat de ganse zaak beperkt blijft tot een zuivere theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van *“de materiële en formele motiveringsplicht”*.

Verzoekers betogen als volgt:

“Doordat de bestreden beslissingen tot weigering van toekenning van asiel aan verzoekers gegrond zijn op verklaringen afgelegd door verzoekers zonder dat zij voorafgaand kennis hebben kunnen nemen van het administratief dossier;

Doordat de motivatie in de bestreden beslissingen niet afdoende is;

Terwijl de motivering afdoende en pertinent moet zijn. Art. 62 Vreemdelingenwet en de Wet van 29 juli 1991 leggen een uitdrukkelijke motiveringsplicht op.

Het CGVS alsook de Raad mag geen rekening houden met de verklaringen van verzoekers, afgelegd met schending van het algemeen beginsel van hoorrecht;

Hiervoren werd zeer duidelijk weergegeven dat deze verklaringen zijn afgelegd met miskenning van het algemeen beginsel van hoorrecht;

Het CGVS kan zich hierop dan ook niet gronden!

Dat dan ook dit middel ernstig en gegrond is;”

3.10. Verzoekers' betoog is een algemeen betoog en is niet toegespitst op de concrete motieven van de bestreden beslissingen. Het kan derhalve geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan. Gelet op de overige kritiek kan worden volstaan met de verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

3.11. *“Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut”* werpen verzoekers een derde middel op waarin ze aanvoeren: *“Schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”*

Verzoekers betogen als volgt:

“Doordat in de bestreden beslissingen geen specifieke argumentatie ontwikkeld wordt ten aanzien van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Terwijl minstens verwerende partij gehouden is een argumentatie te ontwikkelen waarom aan verzoekers het subsidiair beschermingsstatuut geweigerd wordt;

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt: ‘De overheid moet anders geformuleerd, zich inspannen een gedrag aan de dag te leggen dat moet garanderen dat de burger wordt gevrijwaard tegen elk abnormaal gevaar en de redelijkerwijze voorzienbare schade die daaruit (kan) voortvloeien en dat zij, derhalve, in de concrete omstandigheden heeft gedaan wat normaal van haar mocht worden verwacht om schade te vermijden.”

Dat de feiten en de argumentatie zoals hierboven uiteengezet toch minstens aantonen dat verzoekers een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 Vreemdelingenwet.

Ernstige schade wordt in artikel 48/4 Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt:

“a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onwenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict ”

Dat verwerende partij zelfs dit reëel risico niet wil erkennen, en aldus verzoekers blootstellen aan abnormaal gevaar en ernstige schade, door hen zelfs het subsidiair beschermingsstatuut te weigeren en hen dus de facto te dwingen terug te keren naar hun land van herkomst;

Dat verwerende partij geen enkel standpunt heeft ingenomen;

Het derde middel is ernstig en gegrond.”

3.12. Verzoekers gaan er met hun betoog totaal aan voorbij dat de bestreden beslissingen er niet toe strekken te stellen dat verzoekers het subsidiair beschermingsstatuut geweigerd wordt, doch wel bepalen dat hun asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, dit met verwijzing naar artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Zij kunnen derhalve niet op dienstige wijze de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inroepen. Zij gaan er tevens totaal aan voorbij dat een kernpunt van de bestreden beslissingen de vaststelling is dat de door hen aangehaalde problemen van economische en sociale aard zijn en geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of uitstaans hebben met de bepalingen van subsidiaire bescherming. Hun betoog is eens te meer niet toegespitst op de motieven van de bestreden beslissingen en kan deze dan ook niet aan het wankelen brengen.

Het derde middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA